

บทที่ 7

การคุ้มกันกับการจ้างงานและอุตสาหกรรม

วัตถุประสงค์

1. ให้ทราบผลของการคุ้มกันที่มีต่อการจ้างงาน
2. ให้ทราบผลของการคุ้มกันที่มีต่อค่าจ้างแรงงาน
3. ให้ทราบผลของการคุ้มกันที่มีต่อการว่างงานในเมือง
4. ให้ทราบข้อถกเถียงของอุตสาหกรรมทารก

1. การคุ้มกันกับการจ้างงาน

เหตุผลที่ประเทศกำลังพัฒนาอ้างอิงอยู่เสมอในการใช้นโยบายการคุ้มกันอุตสาหกรรมภายในประเทศคือ จะทำให้การจ้างงานภายในประเทศเพิ่มขึ้น และทำให้มีการเคลื่อนย้ายแรงงานออกจากสาขาการเกษตรที่มีผลิตภาพ (productivity) ต่ำไปสู่สาขาอุตสาหกรรมที่มีผลิตภาพสูง เหตุผลเหล่านี้อาจจะไม่เป็นจริงสำหรับการคุ้มกัน เนื่องจากในระบบเศรษฐกิจที่มีการบิดเบือนภายในประเทศ ภาษีศุลกากรจะไม่ใช่เครื่องมือที่ดีที่สุดอันดับแรก แต่จะใช้เป็นการจุนเจือเงินอุดหนุนที่จำเป็น ฉะนั้น เราจะอธิบายผลของการคุ้มกันดังนี้

1.1 การคุ้มกันเพื่อสนับสนุนการจ้างงาน ภาษีศุลกากรจะช่วยทำให้การจ้างงานในอุตสาหกรรมที่ได้รับการคุ้มกันเพิ่มขึ้น และการจ้างงานที่เพิ่มขึ้นในสาขาอุตสาหกรรมจะเป็นค่าใช้จ่ายของการจ้างงานในอุตสาหกรรมอื่น ข้อถกเถียงที่สำคัญของการคุ้มกันทำให้เกิดการจ้างงานได้รับการสนับสนุนจาก Keynes และมีหลักสำคัญขึ้นอยู่กับอัตราแลกเปลี่ยนที่ตายตัว และระดับค่าจ้างที่เป็นตัวเงินตายตัวในทางลดลง โดยทั่วไปเราสามารถลดการว่างงานโดยเพิ่มการใช้จ่ายภายในประเทศด้วยการใช้นโยบายการเงินและการคลัง แต่ตามข้อถกเถียงนี้จะทำให้เกิดดุลการชำระเงิน

เลวลง ฉะนั้นต้องใช้นโยบายบางอย่างเพื่อเปลี่ยนแปลงแผนความต้องการภายในประเทศและความต้องการต่างประเทศออกจากสินค้าต่างประเทศมาสู่สินค้าภายในประเทศ นโยบายที่ดีที่สุดอันดับแรกคือ การใช้นโยบายเปลี่ยนแนวการใช้จ่าย (switching policy) ซึ่งก็คือการลดค่าของเงิน ฉะนั้นเมื่ออัตราค่าจ้างที่เป็นตัวเงินตายตัว การเปลี่ยนแปลงอัตราแลกเปลี่ยนจะเป็นวิธีแก้ไขปัญหาโดยปริยาย

ถ้าอัตราแลกเปลี่ยนไม่สามารถจะเปลี่ยนแปลงได้ ควรใช้ภาษีศุลกากรหรือการจำกัดสินค้าเข้า เพื่อหลีกเลี่ยงผลของดุลการชำระเงินเลวลงเนื่องมาจากการใช้นโยบายการเงินและการคลังแบบขยาย แต่ถ้าไม่สามารถใช้ภาษีศุลกากรหรือการจำกัดสินค้าเข้าหรือเครื่องมือเปลี่ยนแปลงแนวการใช้จ่ายอื่น ๆ (เช่นเงินอุดหนุนสินค้าออก) ในขณะเดียวกันไม่ต้องการให้ดุลการชำระเงินเลวลง เราก็ไม่สามารถลดการว่างงานได้ ฉะนั้นภาษีศุลกากรสามารถทำให้มีการจ้างงานเต็มที่ แต่จะทำให้เกิดต้นทุนของการบิดเบือนทางการผลิตและการบริโภค เราจึงต้องคิดถึงต้นทุนเหล่านี้ โดยเก็บภาษีศุลกากรในระดับที่เหมาะสมและยอมให้มีการว่างงานบ้าง เพื่อลดต้นทุนของการบิดเบือนดังกล่าว

ในกรณีของค่าจ้างที่แท้จริงตายตัว การลดค่าของเงินไม่สามารถทำหน้าที่เหมือนกับที่ภาษีศุลกากรทำ เพราะการกระจายรายได้ใหม่จะทำให้มีการจ้างงานเต็มที่และดุลการชำระเงินสมดุล ในกรณีค่าจ้างที่เป็นตัวเงินตายตัว การลดค่าของเงินจะเป็นเครื่องมือที่ดีที่สุดอันดับแรก ภาษีศุลกากรในระดับที่เหมาะสมพร้อมกับมีการว่างงานอยู่บ้าง จะเป็นเครื่องมือที่ดีที่สุดอันดับสอง

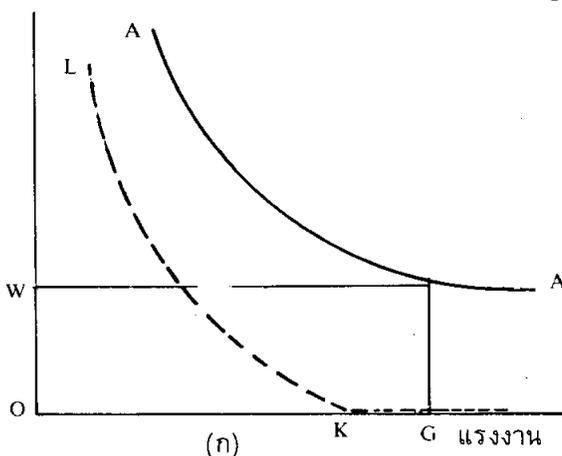
ถ้ามีการเสนอให้ยกเลิกภาษีศุลกากรที่คุ้มกันอุตสาหกรรมที่มีอยู่ นักเศรษฐศาสตร์สำนักนีโอคลาสสิกเสนอว่าให้เคลื่อนย้ายแรงงานออกจากอุตสาหกรรมนั้นไปสู่อุตสาหกรรมอื่น เพราะเขาสมมติว่าแรงงานมีการเคลื่อนย้ายให้เหมาะสมกับนโยบายการจ้างงานเต็มที่ของ Keynes และการเปลี่ยนแปลงของอัตราแลกเปลี่ยน แต่อาจจะเป็นไปได้ในระยะสั้นที่แรงงานในอุตสาหกรรมไม่สามารถจะเคลื่อนย้ายได้ ดังนั้นเราก็จะมีข้อจำกัดของสัดส่วนปัจจัยการผลิตที่ใช้ คนงานเฉพาะจะถูกกำหนดให้กับอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องเท่านั้น ถ้าคนงานยอมให้มีการลดอัตราค่าจ้างที่เป็นตัวเงินและอัตราค่าจ้างที่แท้จริง ก็จะไม่มีปัญหาการว่างงานเกิดขึ้น ต้นทุนของอุตสาหกรรมจะลดลง ฉะนั้น อุตสาหกรรมจะอยู่รอดได้โดยไม่ต้องใช้ภาษีศุลกากร นอกจากนั้นในบางกรณีอาจมีการใช้แรงงานทดแทนทุนในอุตสาหกรรม และปัญหาการว่างงานจะเกิดขึ้นถ้าค่าจ้างไม่ลดลง หรือลดลงไม่เพียงพอ

เราอาจจะเผชิญกรณีจำกัดดังนี้คือ ปัจจัยการผลิตถูกกำหนดเฉพาะให้กับอุตสาหกรรมหนึ่ง ปัจจัยการผลิตนั้นจำเป็นต้องยอมรับค่าจ้างที่แท้จริงที่ลดลงถ้าต้องการรักษาการจ้างงานเต็มที่และไม่มีอาการแทรกแซง กรณีนี้จะเกิดขึ้นเมื่ออุตสาหกรรมที่ได้รับการคุ้มกันเป็นผู้จ้างแรง

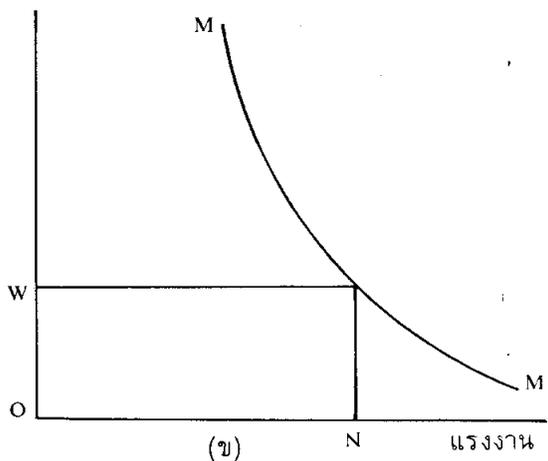
งานรายใหญ่ในท้องที่แห่งหนึ่ง และไม่มีการเคลื่อนย้ายแรงงานระหว่างท้องถิ่น ถ้ามีข้อจำกัดของอัตราค่าจ้างที่แท้จริง การให้เงินอุดหนุนโดยตรงแก่แรงงานที่จ้างในอุตสาหกรรมนั้นจะเป็นนโยบายที่ดีที่สุดอันดับแรก การให้เงินอุดหนุนแก่อุตสาหกรรมนั้นจะเป็นนโยบายที่ดีที่สุดอันดับสองเพราะเงินอุดหนุนที่ให้แก่อุตสาหกรรมจะสนับสนุนให้เงินทุนยังคงอยู่ในอุตสาหกรรมนั้น ทั้ง ๆ ที่เงินทุนอาจจะเคลื่อนย้ายได้ และบางส่วนควรจะเคลื่อนออกจากอุตสาหกรรมนั้น ภาษีศุลกากรควรเป็นนโยบายที่ดีที่สุดอันดับสาม เพราะภาษีศุลกากรจะทำให้เกิดต้นทุนของการบิดเบือนทางด้านกรบริโภค

1.2 การคุ้มกันกับการว่างงานแบบแฝงในระบบเศรษฐกิจที่มี 2 สาขาคือ สาขาที่ก้าวหน้าและสาขาที่พอยังชีพได้นั้น สาขาที่ก้าวหน้าจะมีกำไรสูงสุดและแรงงานได้รับค่าจ้างเท่ากับมูลค่าของผลผลิตเพิ่ม ถ้าอัตราค่าจ้างในสาขาที่ก้าวหน้าลดลง การจ้างงานในสาขานี้จะเพิ่มขึ้นในทางตรงข้ามสาขาที่พอยังชีพได้จะใช้หลัก income-sharing แรงงานในสาขานี้จะได้รับค่าจ้างแรงงานเท่ากับผลผลิตเฉลี่ยไม่ใช่ผลผลิตเพิ่ม เพราะมีผลตอบแทนลดน้อยถอยลง ทำให้แรงงานได้รับค่าจ้างมากกว่าผลผลิตเพิ่ม ถ้าครอบครัวของแรงงานในสาขาพอยังชีพได้ขยายใหญ่ขึ้น ก็จะมีการแบ่งปันผลตอบแทนที่ไต่ระหว่างสมาชิกในครอบครัว ถึงแม้จะมีการเคลื่อนย้ายแรงงานบางคนออกจากครอบครัวอาจจะมีผลต่อผลผลิตรวมของครอบครัวเล็กน้อย ในกรณีสุดขั้วที่มีแรงงานส่วนเกิน โดยปกติผลผลิตเพิ่มจะเป็นศูนย์ การลดจำนวนแรงงานจะไม่มีผลต่อผลผลิตรวม การวิเคราะห์ห้อัตราค่าจ้างในสาขาทั้ง 2 สามารถแสดงได้ด้วยรูปภาพที่ 7.1 (ก) และ (ข)

ผลผลิตเฉลี่ยและผลผลิตเพิ่ม

มูลค่าผลผลิตเพิ่มหรืออัตราค่าจ้าง

รูปที่ 7.1 : แสดงอัตราค่าจ้างในสาขาพอยังชีพได้และสาขาก้าวหน้า

จากรูป

แกนนอน แสดง ปริมาณแรงงานในสาขาพอยังชีพได้ (รูป ก) และสาขาก้าวหน้า (รูป ข)

แกนตั้ง แสดง ผลผลิตเฉลี่ยและผลผลิตเพิ่ม (รูป ก) และมูลค่าผลผลิตเพิ่ม (รูป ข)

เส้น AA' แสดง ผลผลิตเฉลี่ย

เส้น LKG แสดง ผลผลิตเพิ่ม

เส้น MM' แสดง มูลค่าผลผลิตเพิ่ม

การวิเคราะห์ รูป (ก) ที่จุด K ผลผลิตเพิ่มเริ่มต้นเท่ากับศูนย์ เริ่มแรกปริมาณแรงงานในสาขาพอยังชีพได้เท่ากับ OG ผลผลิตเพิ่มเท่ากับศูนย์และผลผลิตเฉลี่ยเท่ากับ OW ตามรูป (ก) แรงงานบางส่วนจำนวน KG เรียกว่าแรงงานส่วนเกิน ถ้าแรงงานส่วนเกินนี้ถูกชักนำให้เคลื่อนย้ายออกไปสู่สาขาก้าวหน้า จะทำให้ผลผลิตในสาขาก้าวหน้าเพิ่มขึ้นโดยไม่ทำให้ผลผลิตของสาขาพอยังชีพได้ลดลง แรงงานส่วนเกินนี้แสดงให้เห็นว่ามีการว่างงานแอบแฝง

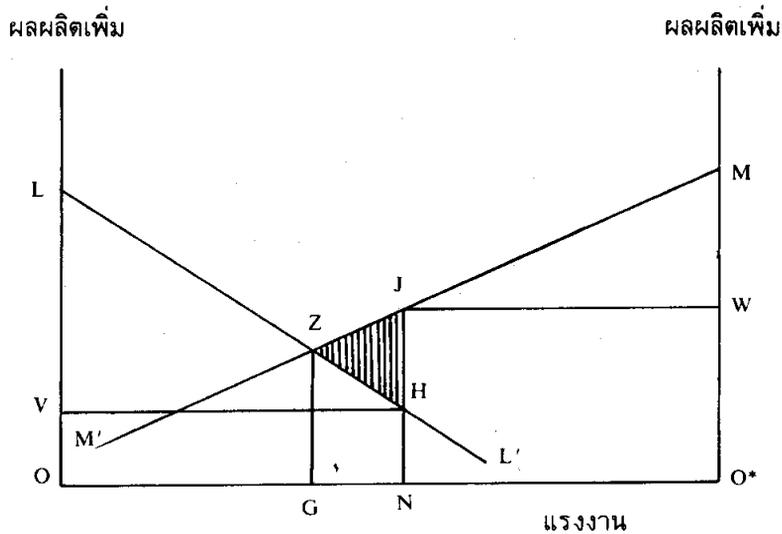
รูป (ข) ผลผลิตหนึ่งหน่วยเท่ากับผลผลิตหนึ่งหน่วยของสาขาพอยังชีพได้ อัตราค่าจ้างในสาขาก้าวหน้าที่ต้องจ่ายถูกกำหนดโดยผลผลิตเฉลี่ยในสาขาพอยังชีพได้ ในทางปฏิบัติอัตราค่าจ้างทั้ง 2 สาขาจะแตกต่างกัน (wage differential) แต่ในหัวข้อนี้เราสมมติว่าอัตราค่าจ้างของทั้ง 2 สาขาเท่ากัน คือ OW การจ้างงานในสาขาก้าวหน้าเท่ากับ ON และแรงงานทั้งหมดในระบบเศรษฐกิจเท่ากับ OG บวกกับ ON

ถ้าไม่มีแรงงานส่วนเกิน การจัดสรรแรงงานระหว่างสาขาจะไม่เหมาะสม เพราะมูลค่าผลผลิตเพิ่มของแรงงานใน 2 สาขาไม่เท่ากัน การจัดสรรแรงงานที่เหมาะสมใหม่ควรจะเคลื่อนย้ายแรงงานออกจากสาขาพอยังชีพได้ จนกระทั่งผลผลิตเพิ่มในสาขาพอยังชีพได้เท่ากับผลผลิตเพิ่มในสาขาก้าวหน้า และอาจจำเป็นต้องเคลื่อนย้ายแรงงานมากกว่าระดับที่การว่างงานแอบแฝงถูกทำลายหมด

ทฤษฎีของนโยบายการค้าที่เหมาะสมของระบบเศรษฐกิจลักษณะนี้คือ ในสาขาก้าวหน้าควรจ่ายอัตราค่าจ้างสูงกว่าต้นทุนค่าเสียโอกาสของแรงงาน ถ้ามีแรงงานส่วนเกินต้นทุนค่าเสียโอกาสของแรงงานจะเป็นศูนย์ ฉะนั้นนโยบายที่ดีที่สุดอันดับแรกคือทำให้เงินอุดหนุนการใช้แรงงานในสาขาก้าวหน้า หรือถ้าเป็นไปได้อาจจะเก็บภาษีสาขาพอยังชีพได้เพื่อนำไปจุนเจือเงินอุดหนุนของสาขาก้าวหน้า ในสาขาก้าวหน้ามีการบิดเบือนเกิดขึ้น ฉะนั้นนโยบายตามลำดับขั้นที่ใช้นั้นอธิบายได้ดังที่กล่าวแล้วในบทที่ 3 การเก็บภาษีศุลกากรกับสินค้าทดแทนสินค้าเข้าของสาขาก้าวหน้าจะเป็นนโยบายที่ดีที่สุดอันดับสามหรือสี่

2. การคุ้มกันกับค่าจ้างแรงงาน

ในหัวข้อนี้เราสมมติว่าเราจะจ่ายค่าจ้างเท่ากับผลผลิตเพิ่มทั้งในสาขาแก้วหน้าและสาขาพอยังชีพได้ ฉะนั้นจะไม่มี income-sharing แต่อัตราค่าจ้างใน 2 สาขาไม่เท่ากัน โดยค่าจ้างในสาขาแก้วหน้าสูงกว่าสาขาพอยังชีพได้ จึงเป็น wage-differential สาขาแก้วหน้าจะประกอบด้วยอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ การทำเหมืองแร่ เป็นต้น ส่วนสาขาพอยังชีพได้ประกอบด้วย การเกษตร พอยังชีพได้ การผลิตสินค้าเกษตรขนาดเล็ก และอุตสาหกรรมขนาดเล็ก การอธิบายอัตราค่าจ้างในสาขาพอยังชีพได้และสาขาแก้วหน้าตามข้อสมมติฐานที่ได้กล่าวมาแล้วสามารถใช้รูปที่ 7.2

รูปที่ 7.2 : แสดงอัตราค่าจ้างของสาขาพอยังชีพได้และสาขาแก้วหน้า

จากรูป

แกนนอน แสดง ปริมาณแรงงานทั้งหมดในระบบเศรษฐกิจ โดยปริมาณแรงงานในสาขาพอยังชีพได้สามารถอ่านได้จากจุด origin ทางซ้ายมือ และปริมาณแรงงานในสาขาแก้วหน้าอ่านได้จากจุด origin ทางขวามือ

แกนตั้ง แสดง มูลค่าผลผลิตเพิ่มและอัตราค่าจ้าง

เส้น LL' แสดง มูลค่าผลผลิตเพิ่มของแรงงานในสาขาพอยังชีพได้

เส้น MM' แสดง มูลค่าผลผลิตเพิ่มของแรงงานในสาขาแก้วหน้า

การวิเคราะห์ ปริมาณแรงงานในสาขาพอยังชีพได้คือ ON อัตราค่าจ้างเท่ากับ OV

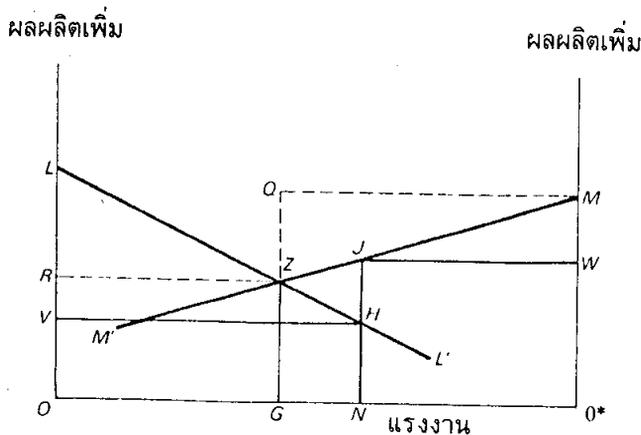
ปริมาณแรงงานในสาขาแก้วหน้าคือ O*N และอัตราค่าจ้างคือ O*W ฉะนั้น อัตราค่าจ้างที่แตกต่างกัน (wage-differential) คือ HJ และผลผลิตเพิ่มของแรงงานของสาขาทั้ง 2 ไม่เท่ากัน

การจัดสรรแรงงานอย่างเหมาะสมควรจะเคลื่อนย้ายแรงงานจากสาขาพอยังชีพได้ มาสู่สาขาก้าวหน้าจนกระทั่งผลผลิตเพิ่มของแรงงานใน 2 สาขาเท่ากัน ถ้าสมมติว่าประเทศที่ พิจารณาเป็นประเทศเล็ก และไม่มีกีดกันภายในประเทศ ฉะนั้นราคาสินค้าที่ซื้อขายถูก กำหนด ณ. ระดับหนึ่ง

ในรูปที่ 7.2 ระดับการจ้างงานที่เหมาะสมถูกกำหนดด้วยจุด Z โดยเคลื่อนย้ายแรงงาน จำนวน GN จากสาขาพอยังชีพได้ไปสู่สาขาก้าวหน้า มูลค่าของผลผลิตในสาขาพอยังชีพได้ที่หายไป เท่ากับ GZHN และมูลค่าของผลผลิตในสาขาก้าวหน้าที่ได้รับประโยชน์เท่ากับ GZJN ผล ประโยชน์ส่วนเกินของผลผลิตในสาขาก้าวหน้ามากกว่าผลผลิตของสาขาพอยังชีพได้ที่หายไปแสดง โดยพื้นที่ ZJH

นโยบายที่เหมาะสมควรเป็นการให้เงินอุดหนุนการใช้แรงงานในสาขาก้าวหน้าอย่าง เหมาะสม ขอบเขตของเงินอุดหนุนที่ต้องการจะขึ้นอยู่กับวิธีที่จะได้เงินมาจุนเจือเงินอุดหนุน และขึ้นอยู่กับพฤติกรรมที่แน่นอนของอัตราค่าจ้างที่ต่างกันในการตอบสนองต่อเงินอุดหนุน ในทางทฤษฎีเราจะสมมติว่าวิธีที่จะได้เงินมาจุนเจือเงินอุดหนุนก็โดยการเก็บภาษีแบบเหมาจ่าย (lump-sum tax) ซึ่งไม่มีค่าใช้จ่ายในการจัดเก็บภาษีด้วย นอกจากนั้นความแตกต่างของอัตราค่า จ้างคงที่หรือมีสัดส่วนคงที่ ข้อสมมติฐานของภาษีเหมาจ่าย หมายความว่าถ้าสาขาเกษตรเป็นผู้จ่าย ภาษี ภาษีนี้จะไม่มีผลต่อการจ้างงานในสาขาเกษตร ณ. ระดับอัตราค่าจ้างระดับหนึ่ง

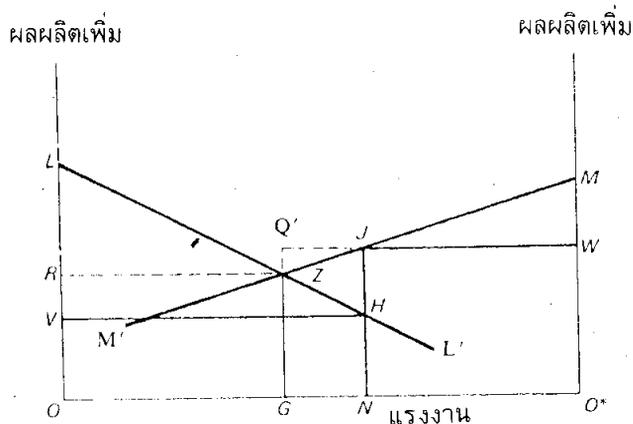
เมื่อแรงงานเคลื่อนย้ายออกจากสาขาพอยังชีพได้ไปสู่สาขาก้าวหน้าในระดับที่เหมาะสม อัตราค่าจ้างในสาขาพอยังชีพได้จะสูงขึ้นดังรูปที่ 7.3

รูปที่ 7.3 : แสดงการเปลี่ยนแปลงของอัตราค่าจ้างเมื่อต้องการรักษาความแตกต่างของอัตรา ค่าจ้างให้คงที่หรือมีสัดส่วนคงที่

จากรูปที่ 7.3 เส้นต่าง ๆ ในรูปเหมือนกับรูปที่ 7.2 เมื่อมีการเคลื่อนย้ายแรงงานจำนวน GN ไปสู่สาขาแก้วหน้าแล้ว อัตราค่าจ้างในสาขาพอยังชีพได้จะสูงขึ้นจาก OV เป็น OR เพื่อรักษาความแตกต่างของอัตราค่าจ้างในสัดส่วนเท่าเดิมคือ HJ/NH อัตราค่าจ้างในสาขาแก้วหน้าต้องสูงขึ้นเป็น GQ ($ZQ/GZ = HJ/NH$) ฉะนั้นต้องให้เงินอุดหนุนแรงงานต่อคนเท่ากับ ZQ ถ้าต้องการให้อัตราค่าจ้างที่แตกต่างกันมีค่าคงที่มากกว่าเป็นสัดส่วนคงที่ อัตราค่าจ้างในสาขาแก้วหน้าจะต้องสูงขึ้นเท่ากับ ZQ ซึ่งมีค่าเท่ากับ HJ

ข้อสมมติฐาน ถ้าอัตราค่าจ้างขั้นต่ำในสาขาแก้วหน้าไม่คงที่ คือไม่เท่ากับ O^*W การเคลื่อนย้ายแรงงานจำนวน GN จากสาขาพอยังชีพได้ไปสู่สาขาแก้วหน้า จะทำให้ผลผลิตเพิ่มในสาขาพอยังชีพได้เพิ่มขึ้น การที่ผลผลิตเพิ่มสูงขึ้นจะทำให้ความแตกต่างของอัตราค่าจ้างลดลงจาก HJ เป็น ZQ' เงินอุดหนุนต่อหน่วยที่ให้กับแรงงานในสาขาแก้วหน้าจะเท่ากับ ZQ' เท่านั้น ผลการพิจารณาดังกล่าวได้แสดงไว้ในรูปภาพที่ 7.4

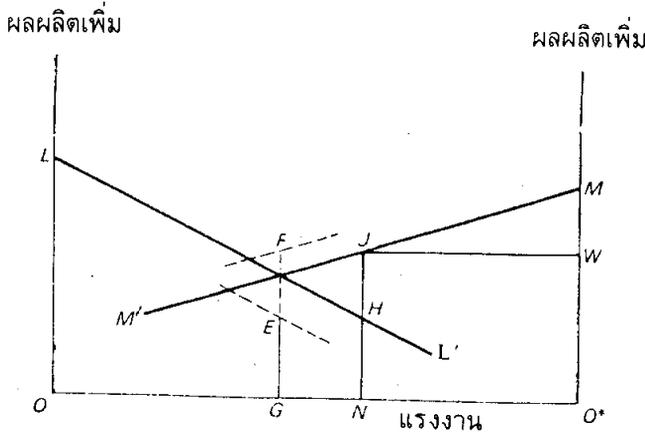
รูปที่ 7.4 : แสดงการให้เงินอุดหนุนแก่แรงงานในสาขาแก้วหน้าเมื่อผลผลิตเพิ่มของแรงงานในสาขาพอยังชีพได้สูงขึ้น

ข้อสมมติฐาน

- 1) ภาษีที่เก็บจากแรงงานในสาขาพอยังชีพได้ใช้เป็นเงินอุดหนุน รวมทั้งไม่มีค่าใช้จ่ายในการจัดเก็บภาษี และไม่มีต้นทุนของการบิดเบือน
- 2) ความแตกต่างของอัตราค่าจ้างคงที่หรือมีสัดส่วนคงที่
- 3) ค่าจ้างขั้นต่ำในสาขาแก้วหน้าไม่คงที่

จากข้อสมมติฐานดังกล่าวทั้ง 3 ข้อ ถ้ามีการเก็บภาษีแรงงานในสาขาพอยังชีพได้ จะทำให้แรงงานเคลื่อนย้ายออกจากสาขานั้นไปสู่สาขาแก้วหน้า และเป็นการเสริมผลของเงิน

อุดหนุนในสาขาก้าวหน้า แต่ถ้าภาษีที่เก็บได้ถูกใช้ในกิจกรรมอื่นด้วย นอกจากใช้เป็นเงินอุดหนุน แก่แรงงานในสาขาก้าวหน้า หรือรายได้จากภาษีถูกแจกจ่ายแบบ lump-sum ภาษีอย่างเดียว สามารถทำให้แรงงานเคลื่อนย้ายไปสู่สาขาก้าวหน้าได้ อย่างไรก็ตามขณะนี้อัตราเงินอุดหนุน ที่ต้องการจะน้อยกว่ากรณีอื่น ๆ ที่ได้กล่าวมาแล้ว การวิเคราะห์จะใช้รูปที่ 7.5

รูปที่ 7.5 : แสดงการเปลี่ยนแปลงของอัตราค่าจ้าง เมื่อค่าจ้างขั้นต่ำในสาขาก้าวหน้าไม่คงที่ และมีการเก็บภาษีจากแรงงานในสาขาพอยังชีพได้

จากรูปที่ 7.5 เส้นต่าง ๆ ในรูปเหมือนกับรูปที่ 7.2 แต่มีเส้นไขว้ปลาเพิ่มขึ้นมาสองเส้น เส้นไขว้ปลาที่ขนานกับเส้น MM' เป็นเส้นที่แสดงมูลค่าเพิ่มของแรงงานในสาขาก้าวหน้าเมื่อมีการรวมเงินอุดหนุนเข้าไปด้วย เส้นไขว้ปลาที่ขนานกับเส้น LL' แสดงมูลค่าเพิ่มของแรงงานในสาขาพอยังชีพได้ที่มีการหักภาษีที่แรงงานจ่ายออกด้วย

อัตราค่าจ้างในสาขาก้าวหน้า คือ GF และอัตราค่าจ้างในสาขาพอยังชีพได้คือ GE ถ้าความแตกต่างของอัตราค่าจ้างมีสัดส่วนคงที่ สัดส่วนของความแตกต่างของอัตราค่าจ้างคือ EF/GE ซึ่งจะเท่ากับ ความแตกต่างของอัตราค่าจ้างเดิมคือ HJ/NH

ถ้าความแตกต่างของอัตราค่าจ้างไม่คงที่ และอัตราค่าจ้างขั้นต่ำในสาขาก้าวหน้าคงที่ อัตราเงินอุดหนุนที่ต้องให้แก่แรงงานในสาขาก้าวหน้าจะถูกกำหนดโดยส่วนเกินของอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ ต่ำมากกว่ามูลค่าผลผลิตเพิ่มของแรงงาน ณ. ระดับที่มีการจัดสรรอย่างเหมาะสม ในทางตรงข้าม ความแตกต่างของอัตราค่าจ้างจะได้รับผลกระทบ เพราะภาษีที่เก็บในสาขาพอยังชีพได้จะทำให้ อัตราค่าจ้างในสาขานั้นลดลง และจะทำให้ความแตกต่างของอัตราค่าจ้างเพิ่มมากขึ้น เมื่อเปรียบเทียบกับกรณีที่เงินอุดหนุนได้มาจากวิธีอื่น เมื่อเปรียบเทียบกับสถานการณ์ก่อนมีการแทรกแซง ความแตกต่างอาจจะเพิ่มขึ้นหรือลดลง

ถ้าสาขาแก้วหน้าผลิตสินค้าทดแทนสินค้าเข้า ภาวเศรษฐกิจสามารถได้รับผลบางอย่างของเงินอุดหนุนค่าจ้าง โดยปกติจะมีนโยบายตามลำดับขั้น และภาวเศรษฐกิจน่าจะเป็นนโยบายที่ดีที่สุดอันดับสามหรืออันดับสี่ ข้อที่น่าสังเกตคือแรงงานในสาขาพอยังชีพได้น่าจะบริโภคนำเข้าบ้าง ฉะนั้นภาวเศรษฐกิจอาจจะเหมือนกับการให้เงินอุดหนุนการใช้แรงงานหรือเงินอุดหนุนการผลิตแก่สาขาแก้วหน้า โดยเงินอุดหนุนนี้ได้มาจากภาวที่เก็บจากแรงงานในสาขาพอยังชีพได้

รูปแบบที่กล่าวมานี้เป็นรูปแบบง่าย ๆ และมีความคล้ายคลึงกับรูปแบบ income-sharing เพราะทั้งสองรูปแบบให้ผลเหมือนกัน คือถ้าไม่มีการแทรกแซง ผลผลิตเพิ่มของแรงงานในสาขาแก้วหน้าจะมากกว่าผลผลิตเพิ่มในสาขาพอยังชีพได้ นโยบายหลักที่ใช้ก็เหมือนกัน โดยทั่วไปจะมีการรวมรูปแบบทั้ง 2 เข้าด้วยกันเป็นรูปแบบเดียว ฉะนั้นจึงมีเหตุผล 2 ประการว่า ทำไม่มีความแตกต่างของผลผลิตเพิ่ม และทำไม่มีการให้เงินอุดหนุนกับการใช้แรงงานในสาขาแก้วหน้า หรือควรมีการใช้ค่าจ้างเงาที่ต่ำกว่าค่าจ้างที่แท้จริงในการวางแผนการลงทุนสาธารณะในสาขาแก้วหน้า แต่ดูเหมือนสิ่งที่สำคัญควรแยกรูปแบบทั้ง 2 ต่างหาก เพราะเราอาจจะใช้รูปแบบหนึ่งเท่านั้นได้โดยไม่ต้องใช้อีกรูปแบบหนึ่ง

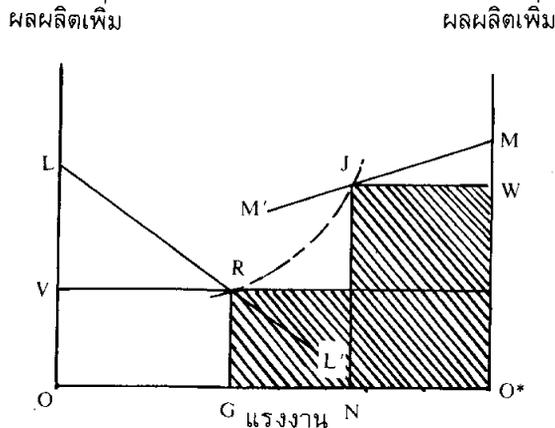
3. การคุ้มกันกับการว่างงานในเมือง

ในประเทศกำลังพัฒนาหลายประเทศมีการว่างงานในเมืองจำนวนมาก สิ่งนี้มีอยู่ร่วมกันกับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำในสาขาอุตสาหกรรมสูงขึ้น และผลผลิตเพิ่มของแรงงานในสาขาเกษตรที่พอยังชีพได้น้อยกว่าอัตราค่าจ้างขั้นต่ำในเมือง แต่ไม่เท่ากับศูนย์ การว่างงานในเมืองอาจเกิดจากอัตราค่าจ้างที่แตกต่างกัน ซึ่งเป็นสาเหตุของการว่างงานในการพิจารณาของหัวข้อนี้

รูปแบบที่แสดงในหัวข้อนี้ได้มาจากบทความของ Harris และ Todaro ซึ่งเป็นรูปแบบที่ตรงกันข้ามกับทฤษฎีความแตกต่างของอัตราค่าจ้าง แต่จะเป็นรูปแบบที่แสดงให้เห็นว่าประเทศต่าง ๆ ควรคุ้มกันการเกษตรมากกว่าอุตสาหกรรม วิธีการวิเคราะห์เป็นแบบ comparative static โดยจะไม่คำนึงถึงการแบ่งปันรายได้ของการเกษตร การบิดเบือนของตลาดทุน และแรงงานไม่เคลื่อนย้ายเป็นต้น ในการพิจารณาจะสนใจเรื่องต่าง ๆ ดังนี้

3.1 อัตราค่าจ้างที่คาดหวังในเมืองและการว่างงาน การที่ประชาชนเคลื่อนย้ายมาในเมืองก็โดยหวังว่า ถ้าเขาได้งานทำ เขาจะได้รับอัตราค่าจ้างที่สูงกว่าที่เขาจะได้รับจากที่ดินของเขา ในขณะที่เขาว่างงาน เขาจะได้รับการค่าจ้างในระดับมาตรฐานขั้นต่ำจากญาติพี่น้องไม่ว่าจะอยู่ในสาขาเกษตรหรืออุตสาหกรรม การถกเถียงมีอยู่บ้างว่า ความเป็นไปได้ที่เขาจะได้งานทำขึ้นอยู่กับขนาดของการว่างงานเมื่อเทียบกับจำนวนแรงงานในอุตสาหกรรม ณ. อัตราค่าจ้างระดับ

หนึ่ง วิธีการอย่างง่ายของ Harris-Todaro คือการสมมติว่าอัตราค่าจ้างในเมืองที่คาดหวังเท่ากับอัตราค่าจ้างเฉลี่ยของแรงงานที่มีงานทำและว่างงานรวมกัน ซึ่งเป็นการแสดงว่าไม่มีการเสี่ยงของความไม่ชอบ และแรงงานของสาขาอุตสาหกรรมสามารถเคลื่อนย้ายไปมาได้ การวิเคราะห์จะใช้รูปที่ 7.6

รูปที่ 7.6 : แสดงอัตราค่าจ้างในเมืองที่คาดหวังเท่ากับอัตราค่าจ้างของสาขาเกษตร

จากรูป

แกนนอน แสดง ปริมาณแรงงานทั้งหมดในระบบเศรษฐกิจ

แกนตั้ง แสดง ผลผลิตเพิ่มและอัตราค่าจ้างของสาขา เกษตร (ทางซ้ายมือ) และสาขา อุตสาหกรรม (ทางขวามือ)

เส้น LL' และ MM' แสดง มูลค่าผลผลิตเพิ่มของแรงงานในสาขาเกษตรและอุตสาหกรรมตามลำดับ

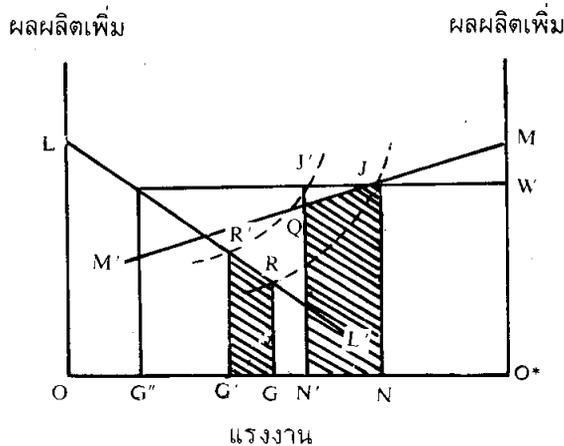
การวิเคราะห์ ราคาของสินค้าเกษตรและอุตสาหกรรมคงที่ และถูกกำหนดโดยการค้า ระหว่างประเทศ ปัจจัยการผลิตของแต่ละสาขาคงที่ ยกเว้นแรงงานเคลื่อนย้ายได้

ถ้าอัตราค่าจ้างขั้นต่ำคงที่ของสาขาอุตสาหกรรมคือ O^*W การจ้างงานในสาขา อุตสาหกรรมจะถูกกำหนดปริมาณเท่ากับ O^*N จำนวนแรงงานที่เหลือจะถูกกระจายอยู่ระหว่าง สาขาเกษตรและการว่างงานในเมืองในลักษณะต่อไปนี้ ที่ดุลยภาพอัตราค่าจ้างในเมืองที่คาดหวัง ต้องเท่ากับอัตราค่าจ้างของภาคเกษตร ลากเส้น rectangular hyperbola โดยมีจุดกำเนิดที่ O^* เส้นนี้จะผ่านจุด J และตัดเส้น LL' ที่จุด R ทำให้อัตราค่าจ้างในสาขาเกษตรเท่ากับ OV และการจ้างงานในสาขาเกษตรเท่ากับ OG นอกจากนั้นยังทำให้เกิดการว่างงาน GN ถ้าค่าจ้าง แรงงานจำนวน $NJWO^*$ ต้องกระจายให้กับแรงงานในเมืองทั้งหมด อัตราค่าจ้างในเมืองที่คาดหวัง

จะเท่ากับ GR ซึ่งเป็นอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่คนมีงานทำได้รับ และอัตราค่าจ้างเท่ากับศูนย์สำหรับผู้ว่างงาน ฉะนั้นอัตราค่าจ้างในเมืองที่คาดหวังเท่ากับอัตราค่าจ้างของสาขาเกษตร

3.2 การให้เงินอุดหนุนการจ้างงานในสาขาอุตสาหกรรม ข้อสมมติฐานในการวิเคราะห์

- ก. การจ้างงานในสาขาอุตสาหกรรมได้รับเงินอุดหนุน
- ข. เงินอุดหนุนได้มาจากภาษีที่เก็บจากกำไรหรือค่าเช่า ซึ่งไม่มีผลต่ออุปทาน

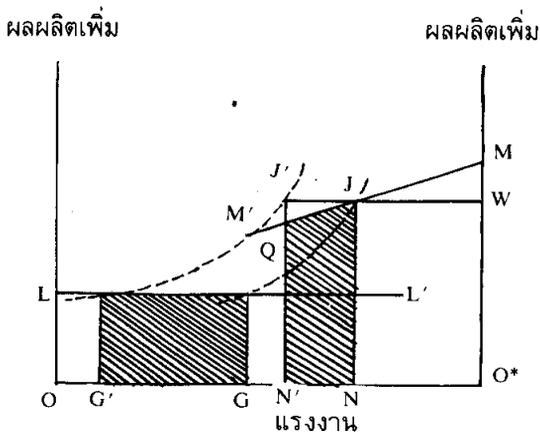
รูปที่ 7.7 : แสดงผลของการให้เงินอุดหนุนการจ้างงานในสาขาอุตสาหกรรม

การวิเคราะห์ เงินอุดหนุนค่าจ้างของคณงานหนึ่งคนในสาขาอุตสาหกรรม QJ' จะทำให้การจ้างงานทางอุตสาหกรรมเพิ่มขึ้นปริมาณ NN' มูลค่าของผลผลิตทางอุตสาหกรรมเพิ่มขึ้นเท่ากับ $N'QJN$ และมูลค่าของผลผลิตทางเกษตรที่หายไปเท่ากับพื้นที่ $G'R'RG$ ซึ่งผลที่เกิดขึ้นดังกล่าวนี้ได้มาจากการลากเส้น rectangular hyperbola เส้นใหม่เพิ่มจากรูปที่ 7.6 โดยลากผ่านจุด J' และตัดเส้น LL' ที่จุด R' จุด R' จะเป็นดุลยภาพใหม่ในการจัดสรรแรงงานที่เหลื่อระหว่างสาขาเกษตรและการว่างงาน แรงงานในสาขาเกษตรลดลงจำนวน $G'G$ ซึ่งคิดเป็นมูลค่าผลผลิตเท่ากับ $G'R'RG$

ผลที่เกิดขึ้นกับผลผลิตทั้งหมดคือพื้นที่เงาทั้ง 2 ซึ่งเราไม่สามารถบอกได้ว่าผลผลิตทั้งหมดเพิ่มขึ้นหรือลดลง หรืออะไรจะเกิดขึ้นกับจำนวนการว่างงาน แต่ก็อาจเป็นไปได้ว่าผลผลิตจะลดลง ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับว่าเส้น MM' ชันมากกว่าเส้น LL' เท่าใด และถ้าการให้เงินอุดหนุนค่าจ้างในสาขาอุตสาหกรรม ทำให้การจ้างงานเพิ่มขึ้น ก็จะทำให้การว่างงานในเมืองเพิ่มขึ้น และในที่สุดจะทำให้ผลผลิตที่แท้จริงลดลง ผลเช่นนี้ก็จะเกิดขึ้นเช่นเดียวกับการใช้ภาษีศุลกากรในการคุ้มครองอุตสาหกรรมทดแทนสินค้าเข้า ภาษีศุลกากรอาจทำให้รายได้ที่แท้จริงลดลงเพราะมีการว่างงานเพิ่มขึ้นที่เกิดจากภาษีศุลกากร

ความเป็นไปได้ของเงินอุดหนุนค่าจ้างที่มากพอ จะทำให้มีการจ้างงานเต็มที่โดยมีการดึงแรงงานออกจากสาขาเกษตร ทำให้ผลผลิตเพิ่มของแรงงานในสาขาเกษตรเพิ่มขึ้นจนกระทั่งถึงระดับค่าจ้างขั้นต่ำค่าที่ของสาขาอุตสาหกรรม ที่จุดนั้นการว่างงานจะหายไป ถ้ามีการว่างงานในเมืองเกิดขึ้น แสดงว่าค่าจ้างขั้นต่ำในสาขาอุตสาหกรรมมากกว่าค่าจ้างในสาขาเกษตร ตามรูปที่ 7.7 ผลผลิตทางเกษตรจะลดลงเหลือ OG'' ผลที่เกิดขึ้นไม่ใช่ดีที่สุดอันดับแรกหรืออันดับสองเพราะผลผลิตเพิ่มของแรงงานในอุตสาหกรรมน้อยกว่าในเกษตร ทางที่เป็นไปได้คือ เงินอุดหนุนที่น้อยกว่าอาจจะทำให้ผลผลิตที่แท้จริงสูงสุด ถ้าเรามีเครื่องมือของนโยบายคือเงินอุดหนุนค่าจ้างเพียงอย่างเดียว สิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้นเช่นเดียวกับการใช้ภาษีศุลกากร

ถ้าแรงงานเคลื่อนย้ายออกจากสาขาเกษตรแล้ว ผลผลิตเพิ่มของแรงงานไม่เปลี่ยนแปลงเงินอุดหนุนค่าจ้างจะทำให้ผลผลิตที่แท้จริงลดลง การวิเคราะห์จะใช้รูปที่ 7.8

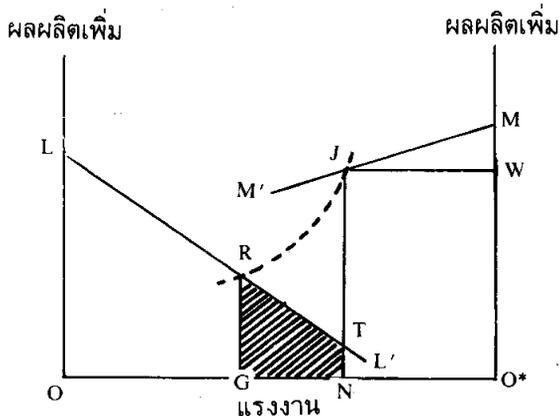

รูปที่ 7.8 : แสดงผลของการให้เงินอุดหนุนค่าจ้างในสาขาอุตสาหกรรม จะทำให้ผลผลิตที่แท้จริงลดลง

การวิเคราะห์ เส้นผลผลิตเพิ่มในสาขาเกษตรขนานกับแกนนอน เพราะการเคลื่อนย้ายแรงงาน จะไม่ทำให้ผลผลิตเพิ่มของแรงงานเปลี่ยนแปลง

ผลผลิตในสาขาเกษตรเพิ่มขึ้นเท่ากับผลผลิตทางเกษตรลดลงดังที่แสดงไว้เป็นพื้นที่แรเงา ผลผลิตทางการเกษตรที่ลดลงต้องเท่ากับค่าจ้างของสาขาอุตสาหกรรมที่เพิ่มขึ้น $N'J'JN$ และผลผลิตทางอุตสาหกรรมที่เพิ่มขึ้นน้อยกว่าค่าจ้างที่เพิ่มขึ้นเท่ากับพื้นที่ $QJ'J$ ดังนั้น $QJ'J$ แสดงว่าผลผลิตที่แท้จริงลดลง เนื่องมาจากเงินอุดหนุนค่าจ้าง อัตราค่าจ้างเงาที่ใช้ในการตัดสินใจจัดสรรทรัพยากรที่เหมาะสมในสาขาอุตสาหกรรมจะเท่ากับอัตราค่าจ้างที่แท้จริง กรณีนี้ไม่สามารถใช้ภาษีศุลกากรได้

3.3 การให้เงินอุดหนุนการจ้างงานในสาขาเกษตร ถ้ามีการให้เงินอุดหนุนการจ้างงานในสาขาเกษตรมากกว่าสาขาอุตสาหกรรม ก็จะมีผลประโยชน์เกิดขึ้นตราบเท่าที่ยังมีการว่างงานอยู่และไม่มี การเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ การให้เงินอุดหนุนกับการใช้แรงงานในสาขาเกษตร จะทำให้ความแตกต่างของอัตราค่าจ้างลดลง และทำให้คนว่างงานในเมืองกลับไปยังที่ดินของตน ซึ่งทำให้การว่างงานลดลง ต้นทุนค่าเสียโอกาสของแรงงานในสาขาเกษตรเท่ากับศูนย์ การให้เงินอุดหนุนแรงงานในสาขาเกษตรเป็นในรูปแบบของการปรับปรุงถนนหนทางในชนบท เพื่อทำให้ความเป็นอยู่ในชนบทสะดวกสบายขึ้น และทำให้ค่าจ้างในรูปที่แท้จริงเพิ่มขึ้น การวิเคราะห์ผลที่เกิดขึ้นจากการให้เงินอุดหนุนการจ้างงานในสาขาเกษตรจะใช้รูปที่ 7.9

รูปที่ 7.9 : แสดงผลของการให้เงินอุดหนุนการจ้างงานในสาขาเกษตร

การวิเคราะห์ เงินอุดหนุนค่าจ้างต่อคนในสาขาเกษตรเท่ากับ TJ การจ้างงานในสาขาอุตสาหกรรมยังคงเท่ากับ NO^* แต่การจ้างงานในสาขาเกษตรเพิ่มขึ้นจาก OG เป็น ON ซึ่งจะดึงเอาผู้ว่างงานเข้าไปด้วย นายจ้างในสาขาเกษตรจะจ่ายค่าจ้างเท่ากับ NJ ซึ่งเท่ากับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำในเมือง มูลค่าของผลผลิตเพิ่มทางเกษตรเท่ากับ $GRTN$ และเป็นผลประโยชน์สุทธิ

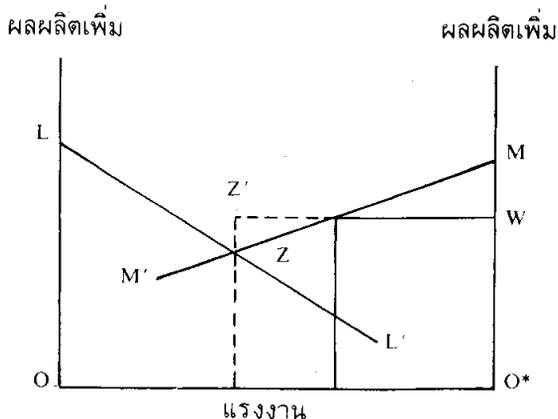
แรงงานในสาขาเกษตรควรให้เงินอุดหนุนหรือได้รับการคุ้มกัน ถ้าต้องใช้นโยบายการค้า ก็ควรให้เงินอุดหนุนสินค้าออกมากกว่าใช้ภาษีศุลกากรหรือเก็บภาษีสินค้าออก โดยสมมติว่าสาขาเกษตรเป็นสาขาส่งออกด้วย

ถ้าเราต้องเลือกใช้นโยบายระหว่าง การให้เงินอุดหนุนแรงงานในสาขาอุตสาหกรรม และสาขาเกษตรและเราไม่รู้ลักษณะของเส้นผลผลิตเพิ่มของทั้ง 2 สาขา การให้เงินอุดหนุนแรงงานในสาขาเกษตรมีความแน่นอนที่จะให้ผลประโยชน์ และผลที่เกิดขึ้น อาจจะไม่ดีที่สุดอันดับแรก เพราะถ้าเงินอุดหนุนนั้นสามารถทำให้การว่างงานหมดไปได้ ก็จะทำให้มีการเคลื่อนย้ายแรงงาน

มาสู่สาขาเกษตรมากขึ้นไปเมื่อเปรียบเทียบกับนโยบายที่ดีที่สุดอันดับแรก นอกจากนั้นถ้ามีการลดความเสี่ยงของผู้อพยพ อัตราค่าจ้างในเมืองที่คาดหวัง จะต่ำกว่าระดับที่แสดงในรูป ฉะนั้นก็就会有การว่างงานในเมืองเกิดขึ้นเล็กน้อย ในกรณีเช่นนี้ผลประโยชน์ที่เกิดจากการให้เงินอุดหนุนการเกษตรจนถึงระดับที่ทำให้การว่างงานหมดไปก็จะมีค่าด้วย ผลประโยชน์จากการใช้เงินอุดหนุนจำนวนเดียวกันนี้กับสาขาอุตสาหกรรมอาจจะมากกว่า

3.4 นโยบายที่ดีที่สุดอันดับแรก จะต้องมีการจัดสรรแรงงานในลักษณะดังนี้คือ

- ก. มูลค่าของผลผลิตเพิ่มของอุตสาหกรรมและเกษตรเท่ากัน
- ข. มีการว่างงานเกิดขึ้น

รูปที่ 7.10 : แสดงนโยบายที่ดีที่สุดอันดับแรก

การวิเคราะห์ สภาพการณ์ที่ทำให้ให้นโยบายที่ดีที่สุดอันดับแรกคือจุด Z ซึ่งเป็นจุดที่เส้นผลผลิตเพิ่มของสาขาเกษตรและอุตสาหกรรมตัดกัน

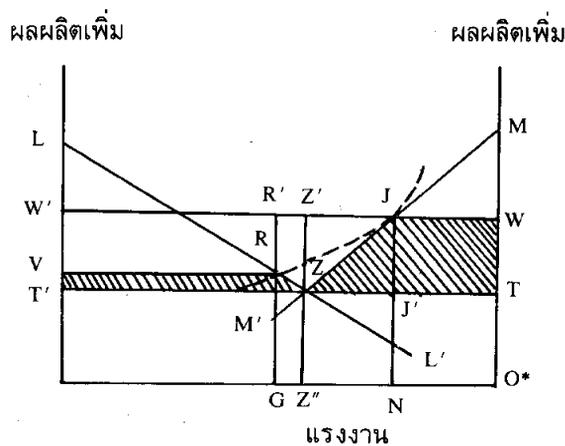
ตามแนวความคิดของ Harris และ Todaro นโยบายที่ดีที่สุดอันดับแรกคือการให้เงินอุดหนุนสาขาอุตสาหกรรมในอัตรา ZZ' ต่อคน ร่วมกับการจำกัดการอพยพแรงงานออกจากสาขาเกษตร ในอีกทางหนึ่งอาจจะให้เงินอุดหนุนค่าจ้างทั้ง 2 สาขาเท่ากันในอัตรา ZZ' ต่อคน เงินอุดหนุนนี้ควรได้มาจากการเก็บภาษีสาขาอื่นทั้งทางตรงหรือทางอ้อมโดยใช้นโยบายการค้ำที่ไม่ส่งผลต่ออุปทานของสาขาที่เสียภาษี ถ้าไม่สามารถเก็บภาษีสาขาใดหรือค่าใช้จ่ายในการจัดเก็บภาษีสูง นโยบายที่ดีที่สุดอันดับแรกนี้จะไม่ทำให้มีการจัดสรรทรัพยากรที่ทำให้อัตราค่าจ้างเปลี่ยนแปลง

3.5 ใครเป็นผู้จ่ายภาษี ตามรูปแบบความแตกต่างของอัตราค่าจ้างนั้น เงินอุดหนุนที่จ่ายให้กับแรงงานสาขาอุตสาหกรรมได้มาจากการเก็บภาษีแรงงานในสาขาเกษตร แต่ในที่

นี่ปรากฏว่าการเก็บภาษีจากแรงงานในสาขาเกษตรจะทำให้การว่างงานเพิ่มขึ้น เพราะจะทำให้ความแตกต่างของอัตราค่าจ้างมีมากขึ้น โดยสมมติว่าผู้อพยพจะเปรียบเทียบรายได้จากค่าจ้างหลังจากเก็บภาษีแล้วกับอัตราค่าจ้างในเมืองที่คาดหวัง ตามรูปที่ 7.7 การเก็บภาษีจากแรงงานในสาขาเกษตรจะทำให้เส้น LL' เลื่อนต่ำลงมา ผลเช่นนี้เป็นการสนับสนุนแนวความคิดการให้เงินอุดหนุนแรงงานในสาขาอุตสาหกรรม ข้อถกเถียงเช่นนี้สามารถใช้กับเรื่องภาษีศุลกากรที่คุ้มกันอุตสาหกรรมทดแทนสินค้าเข้า และภาษีศุลกากรจะทำให้ค่าครองชีพในสาขาชนบทสูงขึ้นหรือทำให้รายได้ในชนบทลดลงโดยผ่านการลดราคาสินค้าออกทางอ้อมในรูปของเงินตราภายในประเทศ

ในการพิจารณาเงินอุดหนุนที่ให้กับแรงงานในสาขาเกษตรไม่ว่าทางตรงหรือทางอ้อม ถ้าเงินอุดหนุนนี้ได้มาจากการเก็บภาษีจากแรงงานในสาขาอุตสาหกรรม อัตราค่าจ้างที่แท้จริงภายหลังจากเสียภาษีแล้วจะลดลง ถ้าไม่มี tax illusion จะทำให้อัตราค่าจ้างก่อนเสียภาษีสูงขึ้นเพื่อรักษาอัตราค่าจ้างภายหลังจากเสียภาษีเท่าเดิม ซึ่งจะทำให้การจ้างงานลดลงและชดเชยผลประโยชน์ของเงินอุดหนุนที่ให้กับสาขาเกษตร ถ้ามี tax illusion อัตราค่าจ้างที่แท้จริงจะลดลง และเพราะอัตราค่าจ้างที่แท้จริงตายตัวเป็นสาเหตุของปัญหาที่เกิดขึ้นตลอดเวลา ฉะนั้นควรระมัดระวังปัญหาที่สาเหตุนั้น

ปัญหาของการเก็บภาษีจากกำไรหรือค่าเช่าทางการเกษตรเพื่อเป็นเงินอุดหนุนค่าจ้าง เมื่อไม่มี tax illusion นั้น แสดงได้ดังรูปที่ 7.11

รูปที่ 7.11 : แสดงผลของการเก็บภาษีจากกำไรหรือค่าเช่าทางการเกษตร

จากรูปที่ 7.11 เงินอุดหนุนค่าจ้างทั้งหมดคือ $T'W'WT$ จะทำให้ค่าเช่าทางการเกษตรสูงขึ้นเท่ากับพื้นที่ $T'VRZ$ และทำให้กำไรของอุตสาหกรรมเพิ่มขึ้นเท่ากับพื้นที่ $ZJWT$ กำไรและค่าเช่าที่เพิ่มขึ้น (พื้นที่แรเงาทั้ง 2) จะถูกเก็บภาษีไปหมด จึงเหลือพื้นที่ 3 ส่วนที่ต้องให้เงินอุดหนุน พื้นที่ส่วนแรกคือ $VW'R'R$ เป็นส่วนของเงินอุดหนุนที่ทำให้ค่าจ้างของแรงงานที่จ้างอยู่เดิมสูงขึ้น และยังคงจ้างอยู่ในสาขาเกษตร พื้นที่ส่วนที่สองคือ $RR'Z'Z$ เป็นพื้นที่ที่จ่ายให้กับแรงงานที่จ้างใหม่ในสาขาเกษตร ซึ่งเดิมแรงงานจำนวนนี้ว่างงานอยู่ และเป็นอัตราค่าจ้างที่มากกว่ามูลค่าผลผลิตที่แรงงานนั้นให้ พื้นที่ส่วนที่สามคือ $ZZ'J$ เป็นค่าจ้างที่จ่ายให้กับแรงงานที่จ้างใหม่ในสาขาอุตสาหกรรม ซึ่งเดิมว่างงานอยู่ และเป็นค่าจ้างที่มากกว่ามูลค่าเพิ่มของแรงงานนั้น

ในการพิจารณาอาจจะคำนึงถึงข้อจำกัดของรายได้ของรัฐที่คงที่ ถ้าไม่มีข้อจำกัดของรายได้ อาจจะต้องคำนึงถึงค่าใช้จ่ายในการจัดเก็บภาษี และต้นทุนของการบิดเบือนที่เกิดจากภาษีที่เก็บจากการใช้ที่ดินหรือภาษีทุน ฉะนั้นเงินอุดหนุนค่าจ้างแบบ uniform ไม่ใช่ดีที่สุดอันดับแรก สิ่งที่ดีที่สุดอันดับแรกอาจจะเป็นการให้เงินอุดหนุนแก่แรงงานในสาขาเกษตร และอาจจะต้องปรับปรุงสิ่งก่อสร้างต่าง ๆ ที่จะทำให้ประชาชนในชนบทมีความสุข

4. ข้อถกเถียงของอุตสาหกรรมทารก (infant-industry argument)

ข้อถกเถียงนี้เป็นข้อถกเถียงสำหรับการคุ้มครองชั่วคราว เพื่อแก้ไขการบิดเบือนที่จําย่อย ๆ ลดลงเมื่อเวลาผ่านไป ข้อถกเถียงนี้ได้รับความสนใจในปี 1791 โดย Alexander Hamilton และได้มีการพัฒนาต่อมาโดย H.C. Carey และคนอื่น ๆ ดังเช่น Friedrich List ได้ใช้แนวความคิดนี้กับอุตสาหกรรมของประเทศเยอรมันในศตวรรษที่ 19

สิ่งสำคัญของข้อถกเถียงนี้ คือ ในระยะเริ่มแรกของการพัฒนา อุตสาหกรรมทารกต้องเรียนรู้ด้วยประสบการณ์ของตนเองและจากคนอื่น ๆ โดยทั่วไปในขบวนการเรียนรู้จะเกี่ยวข้องกับการประหยัดภายนอกในช่วงเวลาหนึ่ง ซึ่งเรียกว่า dynamic economies or irreversible economies เพราะประสบการณ์ของการผลิตในหนึ่งปีจะทำให้ต้นทุนลดลงตลอดไปในปีต่อ ๆ มา ฉะนั้นรัฐบาลควรจะเข้ามาแทรกแซงเพียงชั่วคราวเท่านั้น

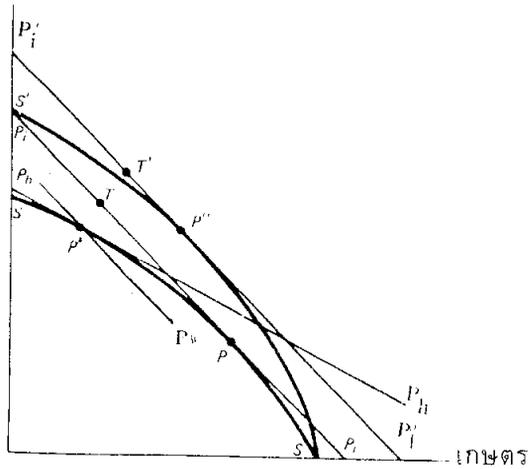
ถ้าการประหยัดในช่วงเวลาการเรียนรู้เกิดขึ้นภายในธุรกิจ (ดังตัวอย่างเช่นการประหยัดจากขนาด) โดยทั่วไปการจัดสรรทรัพยากรลงทุนจะมีประสิทธิภาพ และไม่มีควมจำเป็นที่รัฐบาลต้องเข้าไปแทรกแซง เพื่อคุ้มครองอุตสาหกรรมทารก แต่อาจจะมีข้อยกเว้นคือตลาดทุนอาจจะไม่สมบูรณ์ ทำให้ค่าใช้จ่ายในการจัดหาเงินทุนของอุตสาหกรรมใหม่ ๆ อาจจะสูงมากหรือข่าวสารข้อมูลของเอกชนไม่สมบูรณ์ ในกรณียกเว้นนี้ การคุ้มครองโดยใช้ภาษีศุลกากรไม่ใช่นโยบายที่ดีที่สุด แต่จะเป็นนโยบายที่ดีที่สุด อันดับสอง และจะทำให้สวัสดิการลดลง ในกรณียกเว้นนั้นนโยบายที่ดีที่สุดอันดับแรกคือการให้เงินอุดหนุนโดยตรงกับทุนที่ใช้ในอุตสาหกรรมนั้น

ข้อถกเถียงสำหรับการประหยัดภายนอกมี 2 ประเภทคือ ประเภทแรกผู้ประกอบการเริ่มแรกของอุตสาหกรรมหนึ่งต้องฝึกอบรมแรงงาน เพราะขาดแคลนกำลังแรงงานที่จำเป็น แต่การปรับปรุงความชำนาญของแรงงานอาจจะไม่มีประโยชน์ต่อผู้ประกอบการนั้น แต่จะมีประโยชน์กับแรงงานคนนั้น เพราะหลังจากที่แรงงานมีฝีมือแล้วจะถูกผู้ประกอบการคนอื่นที่เข้ามาในธุรกิจภายหลังดึงตัวไป โดยให้ค่าจ้างในอัตราสูงกว่า ดังนั้นอัตราผลตอบแทนทางเอกชนของผู้ประกอบการเริ่มแรกจะต่ำกว่าอัตราผลตอบแทนทางสังคม ในกรณีนี้นโยบายที่เหมาะสมคือการให้เงินอุดหนุนต่อการฝึกอบรมกำลังแรงงาน ไม่ใช่การใช้ภาษีศุลกากร

ประเภทที่สองเกี่ยวข้องกับ การได้รับความรู้ทางด้านวิธีการผลิต การจะได้ความรู้ดังกล่าวจะต้องมีค่าใช้จ่าย โดยหวังว่าในอนาคตจะได้กำไรมากขึ้น แต่ผู้ประกอบการเริ่มแรกที่ลงทุนวิจัยค้นคว้าหาวิธีการใหม่ ๆ มาใช้ในการผลิต จะไม่สามารถใช้ความรู้นั้นอย่างมีประสิทธิภาพ ผู้ประกอบการอื่นที่เข้ามาในธุรกิจภายหลังสามารถนำความรู้นั้นมาใช้ประโยชน์เลย ฉะนั้นผู้ประกอบการเริ่มแรกไม่สามารถได้รับประโยชน์อย่างเต็มที่จากการลงทุนของเขา ทำให้ผลตอบแทนทางเอกชนต่ำกว่าผลตอบแทนทางสังคม การคุ้มกันโดยใช้ภาษีศุลกากรจะเป็นนโยบายที่ดีที่สุด อันดับสอง และอาจจะทำให้เกิดการสูญเสียในระบบเศรษฐกิจ แทนที่จะได้รับผลประโยชน์ นโยบายที่เหมาะสมคือการให้เงินอุดหนุนโดยตรงต่อขบวนการเรียนรู้

กล่าวโดยสรุปจุดสำคัญของข้อถกเถียงอุตสาหกรรมทารก คือการมีการประหยัดเกิดขึ้น ธุรกิจไม่สามารถจะแข่งขันกันได้ถ้าเป็นธุรกิจขนาดเล็ก ธุรกิจนั้นต้องมีขนาดใหญ่ก่อนที่จะแสวงหาผลประโยชน์จากการประหยัดในการผลิตทั้งหมด และกลายเป็นผู้แข่งขันได้ ฉะนั้นธุรกิจนั้นต้องได้รับการคุ้มกันบางเวลา และถูกปล่อยให้เจริญเติบโตโดยไม่มีการแข่งขันจากต่างประเทศ เมื่อธุรกิจนั้นพัฒนาอย่างเต็มที่แล้ว ก็สามารถยกเลิกการเก็บภาษีศุลกากร ปล่อยให้การค้าเป็นไปอย่างเสรี แนวความคิดดังกล่าวนี้เป็นหลักสำคัญของข้อถกเถียงนี้ การอธิบายข้อถกเถียงของอุตสาหกรรมทารกสามารถแสดงได้ด้วยรูปที่ 7.12 ดังนี้

อุตสาหกรรม

รูปที่ 7.12 : แสดงผลของการคุ้มกันอุตสาหกรรมทารกแบบดุลยภาพทั่วไป

จากรูป

แกนนอน แสดง ปริมาณสินค้าเกษตร

แกนตั้ง แสดง ปริมาณสินค้าอุตสาหกรรม

เส้น SS แสดง เส้นเป็นไปได้ในการผลิต

เส้น $P_i P_i$ แสดง อัตราการค้ำระหว่างประเทศ

เส้น $P_h P_h$ แสดง อัตราการค้ำภายในประเทศเมื่อมีภาษีศุลกากร

เส้น $S' S$ แสดง เส้นเป็นไปได้ในการผลิตหลังจากได้รับการคุ้มกัน

การวิเคราะห์ ภายใต้การค้ำเสรี ประเทศนี้จะผลิตที่จุด P และบริโภคที่จุด T

เมื่อมีการคุ้มกันการผลิตสินค้าอุตสาหกรรม โดยใช้ภาษีศุลกากร จะทำให้ราคาสินค้าภายในประเทศที่ผู้บริโภคว่าและผู้ผลิตได้รับสูงขึ้น เส้นราคาภายในประเทศแสดงด้วยเส้น $P_h P_h$ เส้นราคานี้สัมผัสเส้นเป็นไปได้ในการผลิต SS ที่จุด P' และภายใต้การคุ้มกันนี้ประเทศจะผลิตและบริโภคที่จุดนี้ การคุ้มกันทำให้สวัสดิการของประเทศลดลง เพราะจุด P' อยู่ใต้จุด T อย่างไรก็ตามสิ่งนี้จะเกิดขึ้นเพียงในระยะสั้นเท่านั้น

การคุ้มกันจะทำให้การผลิตสินค้าอุตสาหกรรมเพิ่มขึ้นมาก ฉะนั้นอุตสาหกรรมสามารถแสวงหาผลประโยชน์จากการประหยัดภายใน สามารถเรียนรู้ความชำนาญทางด้านอุตสาหกรรมและอื่น ๆ และจะทำให้ความสามารถในการผลิตเพิ่มขึ้น เส้นเป็นไปได้ในการผลิตจะขยายออกมา

เป็นเส้น S'S ประเทศสามารถเริ่มต้นสภาพการค้าเสรีใหม่ ถ้าอัตราการค้ำระหว่างประเทศยังคงเท่ากับก่อนมีการค้ำกัน ประเทศจะผลิตที่จุด P' โดยลากเส้นอัตราการค้ำ P_1P_1 ; ขนานกับเส้น P_1P_1 สัมผัสกับเส้น S'S ที่จุด P' เมื่อมีการค้าเกิดขึ้นประเทศจะบริโภคที่จุด T' แสดงว่าสวัสดิการดีขึ้น ฉะนั้นถ้าประเทศค้ำกันอุตสาหกรรมทารกแล้วเป็นระยะเวลาหนึ่ง ก็ควรยกเลิกการค้ำกันโดยหันมาทำการค้าเสรี ประเทศก็สามารถจะมีสวัสดิการดีขึ้น

นโยบายการค้ำกันเริ่มแรกจะทำให้สวัสดิการของประเทศเลวลง เพราะภาษีศุลกากรจะทำให้เกิดต้นทุนของการบิดเบือนทางด้านการผลิตและการบริโภค สำหรับการค้ำกันอุตสาหกรรมทารกเพื่อจะให้ได้ผลประโยชน์ทางสังคมนั้น อุตสาหกรรมทารกนั้นต้องเจริญเติบโต และในที่สุดอุตสาหกรรมนั้นสามารถแข่งขันในตลาดโลกได้ บางครั้งเราเรียกว่า อุตสาหกรรมทารกต้องผ่าน Mill's test คือ เมื่อให้การค้ำกันอุตสาหกรรมทารกแล้ว ในที่สุด อุตสาหกรรมนั้นต้องเจริญเติบโตจนสามารถแข่งขันได้ และจะไม่ต้องให้การค้ำกันอีก อย่างไรก็ตามการใช้ นโยบายการค้ำกันจะมีประโยชน์นั้นไม่เพียงแต่อุตสาหกรรมทารก ต้องเจริญเติบโตเท่านั้น แต่ยังต้องสามารถย้ายคืนการสูญเสียที่เกิดขึ้นในระหว่างเวลาที่มีการค้ำกัน ซึ่งเราเรียกว่า อุตสาหกรรมทารกนั้นต้องผ่าน Bastable's test

เราได้แสดงในรูปที่ 7.12 ให้เห็นว่า เมื่อมีการค้ำกัน เส้นเป็นไปได้ในการผลิตจะขยายออกมา ขณะนี้เราต้องตอบคำถามว่าการใช้ภาษีศุลกากรเป็นเครื่องมือของการค้ำกันนั้นเหมาะสมหรือไม่เพื่อให้มีความสามารถในการผลิตเพิ่มขึ้น ซึ่งเรายอมรับว่าการให้ความคุ้มครองอุตสาหกรรมเป็นระยะเวลาหนึ่งจะให้ผลที่ดีกว่าการค้าเสรี แต่อย่างไรก็ตามยังมีเครื่องมือของการค้ำกันชนิดอื่นที่มีประสิทธิภาพดีกว่าภาษีศุลกากร เครื่องมือนั้นคือการให้เงินอุดหนุนการผลิตสินค้า อุตสาหกรรม ถ้าเรายังคงใช้รูปที่ 7.12 เมื่อมีการค้ำกันการผลิตสินค้าอุตสาหกรรมโดยใช้เงินอุดหนุน จุดผลิตยังคงอยู่ที่จุด P' เราจะลากเส้นอัตราการค้ำระหว่างประเทศ P''_1 ; ขนานกับเส้น P_1P_1 โดยผ่านจุด P' จุดบริโภคจะอยู่ที่ T'' ทำให้สวัสดิการดีกว่าการบริโภคที่จุด P' ฉะนั้นการให้เงินอุดหนุนการผลิตกับอุตสาหกรรมทารกดีกว่าการเก็บภาษีศุลกากร ถ้ามีข้อจำกัดทางด้านรายได้ของรัฐบางครั้งอาจจะใช้เงินอุดหนุนร่วมกับภาษีศุลกากรซึ่งดีกว่าการใช้ภาษีศุลกากรอย่างเดียว

5. บทสรุป

5.1 ในระบบเศรษฐกิจของประเทศที่มีอัตราค่าจ้างที่เป็นตัวเงินตายตัว การสนับสนุนให้มีการจ้างงานเพิ่มขึ้นในระบบเศรษฐกิจควรจะใช้วิธีการเปลี่ยนแปลงอัตราแลกเปลี่ยน แต่ถ้าอัตราแลกเปลี่ยนไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ ก็ควรใช้ภาษีศุลกากรหรือการจำกัดสินค้าเข้าอื่น ๆ

ซึ่งภาวีสกุลการอาจจะไม่สามารถลดการว่างงานได้ทั้งหมด เพราะมีต้นทุนของการบิดเบือนเกิดขึ้น

5.2 การใช้นโยบายการคุ้มกันกับระบบเศรษฐกิจที่มีการว่างงานแอบแฝงเกิดขึ้นในสาขาพอยังชีพได้นั้นควรให้เงินอุดหนุนการใช้แรงงานในสาขาก้าวหน้า หรือถ้าเป็นไปได้อาจจะเก็บภาษีสาขาพอยังชีพได้เพื่อนำไปจุนเจือเงินอุดหนุนของสาขาก้าวหน้า

5.3 ค่าจ้างในสาขาก้าวหน้าสูงกว่าสาขาพอยังชีพได้ ฉะนั้นจึงควรใช้นโยบายการคุ้มกันโดยให้เงินอุดหนุนการใช้แรงงานในสาขาก้าวหน้า ซึ่งจะทำให้แรงงานเคลื่อนย้ายออกจากสาขาพอยังชีพได้ไปสู่สาขาก้าวหน้า แต่อัตราเงินอุดหนุนที่มีขอบเขตมากน้อยเท่าใดขึ้นอยู่กับพฤติกรรมของอัตราค่าจ้างที่ต่างกันในการตอบสนองต่อเงินอุดหนุน เช่นต้องการรักษาความแตกต่างของอัตราค่าจ้างให้มีค่าคงที่หรือให้มีสัดส่วนคงที่ หรืออัตราค่าจ้างขั้นต่ำในสาขาก้าวหน้าไม่คงที่เป็นต้น

5.4 การว่างงานในเมืองเกิดขึ้นจากความแตกต่างของอัตราค่าจ้างในสาขาเกษตรและอุตสาหกรรม และ Hariss-Todaro กล่าวว่าอัตราค่าจ้างในเมืองที่คาดหวังจะเท่ากับอัตราค่าจ้างเฉลี่ยของแรงงานที่มีงานทำและว่างงานรวมกันซึ่งเท่ากับอัตราค่าจ้างของสาขาเกษตร การใช้นโยบายการคุ้มกันเพื่อลดการว่างงานอาจทำได้ 2 ทาง คือ การให้เงินอุดหนุนค่าจ้างในสาขาอุตสาหกรรมเพื่อทำให้แรงงานเคลื่อนย้ายออกจากสาขาเกษตร ผลผลิตเพิ่มของแรงงานในสาขาเกษตรจะเพิ่มขึ้น แต่วิธีนี้อาจจะทำให้ผลผลิตที่แท้จริงลดลง ถ้าแรงงานเคลื่อนย้ายออกจากสาขาเกษตรแล้วไม่ทำให้ผลผลิตเพิ่มของแรงงานในสาขาเกษตรเพิ่มขึ้น หรืออีกทางหนึ่งคือการให้เงินอุดหนุนการจ้างงานในสาขาเกษตร ซึ่งจะทำให้ความแตกต่างของอัตราค่าจ้างลดลง และคนว่างงานในเมืองกลับไปสู่การเกษตรมากขึ้น การว่างงานในเมืองจะลดลง แต่นโยบายที่ดีที่สุดอันดับแรกคือ การให้เงินอุดหนุนค่าจ้างในสาขาอุตสาหกรรมพร้อมกับจำกัดการอพยพแรงงานออกจากสาขาเกษตร หรือให้เงินอุดหนุนค่าจ้างทั้ง 2 สาขาเท่ากัน สำหรับเงินอุดหนุนที่จ่ายให้กับแรงงานนั้นได้มาจากการเก็บภาษีในสาขาอื่น ดังตัวอย่างเช่น เงินอุดหนุนที่จ่ายให้กับแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมได้มาจากการเก็บภาษีในสาขาเกษตร (ค่าเช่า) หรือการให้เงินอุดหนุนกับแรงงานสาขาเกษตรก็ได้มาจากการเก็บภาษีในสาขาอุตสาหกรรม (กำไร)

5.5 ข้อถกเถียงของอุตสาหกรรมทาร์กคือ ควรให้การคุ้มกันอุตสาหกรรมทาร์กเพียงชั่วคราว เพื่อให้อุตสาหกรรมนั้นได้รับผลประโยชน์จากการประหยัด และเป็นอุตสาหกรรมที่แข่งขันในตลาดโลกได้ เมื่ออุตสาหกรรมนั้นเจริญเติบโตขึ้นแล้วควรยกเลิกการให้การคุ้มกัน ควรปล่อยให้การค้าเป็นไปโดยเสรี สำหรับเครื่องมือของการคุ้มกันที่เหมาะสมที่สุดควรเป็นการให้เงินอุดหนุนการผลิตสินค้าอุตสาหกรรม เครื่องมือรองลงมาคือภาวีสกุลการ

6. คำถาม - คำตอบ

6.1 เหตุผลที่ประเทศกำลังพัฒนาใช้อ้างว่าการใช้นโยบายการคุ้มกันอุตสาหกรรมภายในประเทศ จะทำให้มีการจ้างงานเพิ่มขึ้นนั้นมีความจริงหรือไม่ จงอธิบาย

คำตอบ หัวข้อ 1.1

6.2 เมื่ออัตราค่าจ้างในสาขาอุตสาหกรรมสูงกว่าสาขาเกษตร ควรจะมีการใช้นโยบายการคุ้มกันที่เหมาะสมอย่างไร จงอธิบายพร้อมรูปภาพประกอบ

คำตอบ หัวข้อที่ 2

6.3 การว่างงานในเมืองเกิดขึ้นได้อย่างไร และจะแก้ไขการว่างงานนี้ได้อย่างไร จงอธิบาย พร้อมรูปภาพประกอบ

คำตอบ รูปที่ 7.6

6.4 จงอธิบายผลที่เกิดขึ้นจากการใช้เงินอุดหนุนกับการจ้างงานในสาขาอุตสาหกรรม และทำให้ผลผลิตที่แท้จริงเพิ่มขึ้น พร้อมรูปภาพประกอบ

คำตอบ รูปที่ 7.7

6.5 ท่านเห็นด้วยกับคำกล่าวที่ว่า “นโยบายที่ดีที่สุดอันดับแรกจะทำให้ผลผลิตเพิ่มของสาขาเกษตรและอุตสาหกรรมเท่ากัน” หรือไม่ จงอธิบาย พร้อมรูปภาพประกอบ

คำตอบ รูปที่ 7.10

6.6 จงแสดงให้เห็นจำนวนเงินอุดหนุนที่ต้องจ่ายให้กับแรงงานในสาขาเกษตรและอุตสาหกรรม เมื่อมีการเก็บภาษีจากกำไรและค่าเช่าทางการเกษตร

คำตอบ รูปที่ 7.11

6.7 หลักสำคัญของข้อถกเถียงการคุ้มกันอุตสาหกรรมทารกคืออะไร จงอธิบายพร้อมแสดงรูปภาพประกอบ

คำตอบ รูปที่ 7.12

หนังสือที่ควรอ่านประกอบ

- Chacholiades, Miltiades. **Principle of International Economics**. New York: McGraw-Hill, Inc., 1981.
- Corden, W.M. **Trade Policy and Economic Welfare**. London : Oxford University Press, 1974.
- Grennes, Thomas. **International Economics**. New Jersey : Prentice-Hall, Inc., 1984.
- Ingram, James C. **International Economics**. New York : John Wiley & Sons, Inc., 1983.
- Salvatore, Dominick. **International Economics**. New York : Macmillan Publishing Co., Inc., 1983.
- Södersten, Bo. **International Economics**. London : The Macmillan Press, Ltd., 1980.
- Yeager, Leland B. and Tuerck, David G. **Foreign Trade and U.S. Policy**. New York : Praeger Publishers, 1976.